

Посбонлар

ҮГИЛЛАРИДАН КҮНГИЛЛАРИ ТҮК

«Аскарлари бакувват юрт курдатлиидур» де-
ганды сохибкорон бобомиз Амир Темур юз
карса ҳак эди. Үша давлардаек юрт хи-
моячилариға әтибор күчли бүлган, уларга
барча шарт-шароитлар яратып берилген.

Хүш, бугунги аскарларин-
миз қандай яшамда? Улардың яратылган шарт-
шароитлар? Ҳар бир ота-
онан аввало ана шу са-
вол ўйлантириши, ўз фар-
зандининг қандай ҳәёт ке-
чираштынлиги кизитири-
ши табией.

Шу мақсадада Чилонзор ту-
ман ота-оналары ви улар-
нинг Самарқанд шахри, Богошишал мунидиги

харбий қисмларда хизмат
қилаётган фарзандлари билан учрашув туман хо-
кимлиги ташаббуси билан амалга оши. Аскарлар ху-
зурда туман хокимлиги, мудофаа ишлари бўлими, Ҳалқ демократик партияси

туман ғенгаша вакиллари ва бир гурух маҳалла око-
нолари билан санъаткорлар бўлди.

Аскарларга тўкин дастур-
хон ёзилиб, ош тортиди. Сўнг туман хокимининг сов-
са-саломлари топширилди.

Ўзбекистон Республикаси Президентининг ташриф

буюрган мемонларни Са-
марқанд вилояти мудофаа ишлари бошкормаси бошли-
лиги Набиён Мадисонов,

Н-ҳарбий қисм алоқа бў-
лими бошлиғи Бахром Очи-
ловлар ишларни олиди.

Тошкентлик мемонлар фарзандлари яратып би-
лган шарт-шароитлар билан якандан танишдилар.

Ота-оналар аскарларга яратылган моддий-мавна-
вий шартларни, аскарлар ва уларнинг командирлар-
ни ўртасидаги мунисабатларни ўз кўллари билан кў-
риб, мамнунликларини яши-
шимади.

Чилонзор тумани ота-

наларининг фарзандлари билан учрашув туман хо-
кимлиги ташаббуси билан яшамда? Улардың яратылган шарт-
шароитлар? Ҳар бир ота-оналары ви улар-
нинг Самарқанд шахри, Богошишал мунидиги

харбий қисмларда хизмат

қилаётган фарзандлари билан учрашув ташкил

бўлди. Ишларни олиди.

Намозжон

МУХАММАДМУРОД ўғли.

Якинда водийлик бир дўстимиз бошидан ўтган бир воқеани ҳи-
коя килиб берди. Қишлоқдан ша-
ҳарга бола-чакаси билан кўчиб
келган танишимиз даставал ўй-
хой масаласида юрган кезлари
бир «ҳожатборо»га йўлиқади.
Ўзини фоят олижаноб ва ҳожатба-
ро килиб кўрсатган ўша кимса-
нинг гапларига лақа учган (қиши-
лок одамлари содда ва оқкуйгил
бўлишмайдими) дўстимиз худди
ўйнинг калитини кўлга киритган.
одамдек, ўзини кўярга жой топол-
май қолади. Водийликларга хос
мехмоннавозлик билан уни бир
пияса чойга тақлиф этади. Ҳали-
ми «оқ»идан ҳам оз-оз олишгач,
мехмоннинг таксида үйигача кузатиб
кўяди.

Келишувга мувофиқ, улар эр-
таси куни яна учрашиди. Ҳи-
коямиз қаҳрамони ҳужжатларга
кўшиб, «хамир учидан патир» деб
ҳожатбороюз долларни кандай
килиб кўш кўллаб тутқазиб
юборганини ўзи ҳам билмай қо-
лади. Орадан бир эмас, икки
деган гап бор. Үша қадим замон-
лардаки, ҳатто ўғрилар ҳам инсо-
нишонг одамидан на хат, на ха-

бар келади. Сувга тушган тошдек,
дараги чиқмай кетади. Шундаги-
на дўстимиз чува тушганини анг-
лаб етади. Бироқ энди кеч эди.
Ривоят. Қунларнинг бирда под-
шонинг газасига ўғри тушиди.

Барошларимизга нима бўлди? Биро-
винг тузини ичб, тузлуғига тупу-
риб кетган бундай кимсаларни ким
деб атаса бўлади? «Бироғнинг ҳа-
ки буюрас» лигини ё улар билиш-
масмикн?

Бўлган воқеа. Бир хўжалик раҳ-
барини билардим. Амал отига мин-
дию ўзгарди-қолди. Ўтган кунларини,
камтарлини унуди, одамларини оғирини енгил қилиш ўргига
бойлик кетидан кувди. Данғилла-
ма иморат, мол-дунё дегандай...
Бир куни идорасида ишлаб ўтира-
са, хузурига бир тўл хотин-халаж
кириб келиб, ишлаган иш-ҳақларини
талаф килиб турвалошиди. Раҳ-
бар ночорлиқдан нажот сўраб кел-
ганиларга ёрдам кўлини чўзиш ўр-
нига, уларни уришиб-сўқиб, норози
килиб жўнатади. Айтишларича,
ўшанда у қарғиш олган экан. Кар-
ғиши сабаб бўлдими, ё Оллоҳнинг
иродасими, ўша раҳбар орадан кўп
ўтмай бедаво бир дардга чалиниб,
тез орада оламадан ўтди. «Кўпнинг
ҳаки кўймайди», деганлари шу бўл-
са керак-да.

Мирзаали АКБАРОВ.

Караса, қорону бурчақда бир нар-
са ялт-юлт қиласмиш. Тилда бўл-
са керак, ўйлабди ўғри. Яқинроқ
бориб, бундек разм солса, тилла-
га ўхшамасмиш. Ялаб кўрса, туз
экан. «Ҳай майли», — ўғри шундай
деб, хеч нарсага тегинмай, газна-
хонани тарз этиби... Киссадан
хисса шуки, ҳалқимизда «Бир кун
туз ичган жойга кирк кун салом-
деган гап бор. Үша қадим замон-
лардаки, ҳатто ўғрилар ҳам инсо-
нишонг одамидан на хат, на ха-

бар келади. Сувга тушган тошдек,
дараги чиқмай кетади. Шундаги-
на дўстимиз чува тушганини анг-
лаб етади. Бироқ энди кеч эди.
Ривоят. Қунларнинг бирда под-
шонинг газасига ўғри тушиди.

Барошларимизга нима бўлди? Биро-
винг тузини ичб, тузлуғига тупу-
риб кетган бундай кимсаларни ким
деб атаса бўлади? «Бироғнинг ҳа-
ки буюрас» лигини ё улар билиш-
масмикн?

Бўлган воқеа. Бир хўжалик раҳ-
барини билардим. Амал отига мин-
дию ўзгарди-қолди. Ўтган кунларини,
камтарлини унуди, одамларини оғирини енгил қилиш ўргига
бойлик кетидан кувди. Данғилла-
ма иморат, мол-дунё дегандай...
Бир куни идорасида ишлаб ўтира-
са, хузурига бир тўл хотин-халаж
кириб келиб, ишлаган иш-ҳақларини
талаф килиб турвалошиди. Раҳ-
бар ночорлиқдан нажот сўраб кел-
ганиларга ёрдам кўлини чўзиш ўр-
нига, уларни уришиб-сўқиб, норози
килиб жўнатади. Айтишларича,
ўшанда у қарғиш олган экан. Кар-
ғиши сабаб бўлдими, ё Оллоҳнинг
иродасими, ўша раҳбар орадан кўп
ўтмай бедаво бир дардга чалиниб,
тез орада оламадан ўтди. «Кўпнинг
ҳаки кўймайди», деганлари шу бўл-
са керак-да.

Мирзаали АКБАРОВ.

Караса, қорону бурчақда бир нар-
са ялт-юлт қиласмиш. Тилда бўл-
са керак, ўйлабди ўғри. Яқинроқ
бориб, бундек разм солса, тилла-
га ўхшамасмиш. Ялаб кўрса, туз
экан. «Ҳай майли», — ўғри шундай
деб, хеч нарсага тегинмай, газна-
хонани тарз этиби... Киссадан
хисса шуки, ҳалқимизда «Бир кун
туз ичган жойга кирк кун салом-
деган гап бор. Үша қадим замон-
лардаки, ҳатто ўғрилар ҳам инсо-
нишонг одамидан на хат, на ха-

бар келади. Сувга тушган тошдек,
дараги чиқмай кетади. Шундаги-
на дўстимиз чува тушганини анг-
лаб етади. Бироқ энди кеч эди.
Ривоят. Қунларнинг бирда под-
шонинг газасига ўғри тушиди.

Барошларимизга нима бўлди? Биро-
винг тузини ичб, тузлуғига тупу-
риб кетган бундай кимсаларни ким
деб атаса бўлади? «Бироғнинг ҳа-
ки буюрас» лигини ё улар билиш-
масмикн?

Бўлган воқеа. Бир хўжалик раҳ-
барини билардим. Амал отига мин-
дию ўзгарди-қолди. Ўтган кунларини,
камтарлини унуди, одамларини оғирини енгил қилиш ўргига
бойлик кетидан кувди. Данғилла-
ма иморат, мол-дунё дегандай...
Бир куни идорасида ишлаб ўтира-
са, хузурига бир тўл хотин-халаж
кириб келиб, ишлаган иш-ҳақларини
талаф килиб турвалошиди. Раҳ-
бар ночорлиқдан нажот сўраб кел-
ганиларга ёрдам кўлини чўзиш ўр-
нига, уларни уришиб-сўқиб, норози
килиб жўнатади. Айтишларича,
ўшанда у қарғиш олган экан. Кар-
ғиши сабаб бўлдими, ё Оллоҳнинг
иродасими, ўша раҳбар орадан кўп
ўтмай бедаво бир дардга чалиниб,
тез орада оламадан ўтди. «Кўпнинг
ҳаки кўймайди», деганлари шу бўл-
са керак-да.

Мирзаали АКБАРОВ.

Караса, қорону бурчақда бир нар-
са ялт-юлт қиласмиш. Тилда бўл-
са керак, ўйлабди ўғри. Яқинроқ
бориб, бундек разм солса, тилла-
га ўхшамасмиш. Ялаб кўрса, туз
экан. «Ҳай майли», — ўғри шундай
деб, хеч нарсага тегинмай, газна-
хонани тарз этиби... Киссадан
хисса шуки, ҳалқимизда «Бир кун
туз ичган жойга кирк кун салом-
деган гап бор. Үша қадим замон-
лардаки, ҳатто ўғрилар ҳам инсо-
нишонг одамидан на хат, на ха-

бар келади. Сувга тушган тошдек,
дараги чиқмай кетади. Шундаги-
на дўстимиз чува тушганини анг-
лаб етади. Бироқ энди кеч эди.
Ривоят. Қунларнинг бирда под-
шонинг газасига ўғри тушиди.

Барошларимизга нима бўлди? Биро-
винг тузини ичб, тузлуғига тупу-
риб кетган бундай кимсаларни ким
деб атаса бўлади? «Бироғнинг ҳа-
ки буюрас» лигини ё улар билиш-
масмикн?

Бўлган воқеа. Бир хўжалик раҳ-
барини билардим. Амал отига мин-
дию ўзгарди-қолди. Ўтган кунларини,
камтарлини унуди, одамларини оғирини енгил қилиш ўргига
бойлик кетидан кувди. Данғилла-
ма иморат, мол-дунё дегандай...
Бир куни идорасида ишлаб ўтира-
са, хузурига бир тўл хотин-халаж
кириб келиб, ишлаган иш-ҳақларини
талаф килиб турвалошиди. Раҳ-
бар ночорлиқдан нажот сўраб кел-
ганиларга ёрдам кўлини чўзиш ўр-
нига, уларни уришиб-сўқиб, норози
килиб жўнатади. Айтишларича,
ўшанда у қарғиш олган экан. Кар-
ғиши сабаб бўлдими, ё Оллоҳнинг
иродасими, ўша раҳбар орадан кўп
ўтмай бедаво бир дардга чалиниб,
тез орада оламадан ўтди. «Кўпнинг
ҳаки кўймайди», деганлари шу бўл-
са керак-да.

Мирзаали АКБАРОВ.

Караса, қорону бурчақда бир нар-
са ялт-юлт қиласмиш. Тилда бўл-
са керак, ўйлабди ўғри. Яқинроқ
бориб, бундек разм солса, тилла-
га ўхшамасмиш. Ялаб кўрса, туз
экан. «Ҳай майли», — ўғри шундай
деб, хеч нарсага тегинмай, газна-
хонани тарз этиби... Киссадан
хисса шуки, ҳалқимизда «Бир кун
туз ичган жойга кирк кун салом-
деган гап бор. Үша қадим замон-
лардаки, ҳатто ўғрилар ҳам инсо-
нишонг одамидан на хат, на ха-

бар келади. Сувга тушган тошдек,
дараги чиқмай кетади. Шундаги-
на дўстимиз чува тушганини анг-
лаб етади. Бироқ энди кеч эди.
Ривоят. Қунларнинг бирда под-
шонинг газасига ўғри тушиди.

Барошларимизга нима бўлди? Биро-
винг тузини ичб, тузлуғига тупу-
риб кетган бундай кимсаларни ким
деб атаса бўлади? «Бироғнинг ҳа-
ки буюрас» лигини ё улар билиш-
масмикн?

Бўлган воқеа. Бир хўжалик раҳ-
барини билардим. Амал отига мин-
дию ўзгарди-қолди. Ўтган кунларини,
камтарлини унуди, одамларини оғирини енгил қилиш ўргига
бойлик кетидан кувди. Данғилла-
ма иморат, мол-дунё дегандай...
Бир куни идорасида ишлаб ўтира-
са, хузурига бир тўл хотин-халаж
кириб келиб, ишлаган иш-ҳақларини
талаф килиб турвалошиди. Раҳ-
бар ночорлиқдан нажот сўраб кел-
ганиларга ёрдам кўлини чўзиш ўр-
нига, уларни уришиб-сўқиб, норози
килиб жўнатади. Айтишларича,
ўшанда у қарғиш олган экан. Кар-
ғиши сабаб бўлдими, ё Оллоҳнинг
иродасими, ўша раҳбар орадан кўп
ўтмай бедаво бир дардга чалиниб,
тез орада оламадан ўтди. «Кўпнинг
ҳаки кўймайди», деганлари шу бўл-
са керак-да.

Мирзаали АКБА

